

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Άργυρου Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δρχ. 15000, έξάμηνη δρχ. 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλος, Αγγλικού Λίρας 1:10
Άμεση και άλλων κρατών, Δολάρια 8.
Έξωτερική αναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Άποστολώς: Προς τό περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δδός Λέκκα 18, Βιβλιοπωλείο «Ανατολή» Αθήνας. Τηλεφ. 20.977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Άρχίζει την Ιην Ιανουαρίου, άλλ' αϊ συνδρομαί αρχίζουν την Ιην οκτωβριότης μηνός.
Παλαιόι Τόμοι, Άραιοι, τιμώντασ δρχ. 15000 εδτος και 18000 χροσδ.— Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατά φύλλον άποκτά προνόμια συνδρομητοδ λαμβάνων ψευδώνυμον δε' εν έτος έπαι κληρωμή δρχ. 1000

Περίοδος Γ' — Τόμος 2ος

Αθήναι 17 Δεκεμβρίου 1946

Έτος 68ον — Αριθ. 27—88

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)
"Ορθία πάνω στον τρίποδα, κρατούσε κοντόχοντρο ραβδί στο ένα χέρι και στ' άλλο μια κρυτάλλινη σφαίρα, γεμάτη μ' ένα μισοπράσινο δρό. Γύρω της ανέβαινε κάτι σαν σύννεφο.
Ξερνιστήκαμε. Γρήγορα όμως καταλάβαμε ότι οι άτμοι εκείνοι βγαίγανε από μία τρύπα ανοιγμένη πάνω στη γη. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στην κρυτάλλινη σφαίρα κι η παρκαμική κίνηση δεν παρκτηριόταν στα βλέφρα της. Χωρίς να μας κοιτάξει, έγνωσε του Εδφορίωνα να ζυγώσει. Έκαινος υπάκουσε.
— Μίλησε, του είπε προσταχτικά: τί θέλεις από μένα;
— Σαβάζω μια μητέρα, είπε ο Εδφορίων, τό σπίτι του Δεωκράτη πενθεί: οι θεοί μας βεδηλωθήκανε. Κάποιος τάλμησε να κλέψει τό μικρό άγαλμα του Ποσειδώνα, προστάτη της αίκογενείας μας. Μπορείς να μας βοηθήσεις να τό βρούμε και να τιμωρήσου με τόν άθλιο κλέφτη...
"Η Άγλαονίκη δεν άπάγτησε άμέσως. Τά μάτια δ-

λοένα ανοίγανε και περισσότερο και φαινόταν να περιμένει μέσα από την κρυτάλλινη σφαίρα την άπάντησή. Ξερνικά γέλασε περιφρονητικά.
— Να φοβάστε πάντα, είπε, την ανοησία, την άναντρία, τη ματαότηα... Με λογικό έχθρό μπορώ να συνεννοηθώ θαιυμάσια: πώς όμως μπορώ να φτάσω στα βίθη του μυαλού ενός ήλιθου;
Σώπασε πάλι. Περιμέναμε όμως μ' άγωνία μιά άπάντησή πιδ θετική: άλλά αότη σα να μην καταλάβαινε ούτε καν την παρουσία μας.
— Άγλαονίκη, έπέμενε ο Εδφορίων, πρέπει να μας βοηθήσεις μπορείς!
— Έγώ, Ξανάπε ή Σίβυλλα, προφύλαγομαι άπ' τόν κλέφτη σάν τόν μεγαλύτερο έχθρό μου: ούτε τά χα-

λόβδινα νόχια της τίγρης, ούτε τά δόντια του λεονταριού, ούτε τό δηλητήριο του φιδιού μπορεθν να βλάψουν τόσο όσο ή γλώσσα του ψέρτη.
Σώπασε ξανά. "Ο Εδφορίων, πιδ νύμιζε ότι τόν κοροϊδεύει, γύρισε και μās κύτταξε ειρωνικά σα να μās έλεγε: «Οί άπανήσεις αότησ δεν έχουσε τίποτα τό θαυμαστέ και βέβδια δεν ένοχοποιούν κανένα!»
"Αλλά ο Θεαγένης, πιδ με λύπη του έβλεπε, ότι ή μάγισσά του δεν κατάφερνε τίποτα θετικό, νόμιζε ότι έπρεπε να μπει στη μέση.
— Μίλησέ μας, αγαθή μητέρα, είπε με κάπως ζωηρό τρόπο. Εδδόχισε να μās υποδείξεις με μιά λέξη σε ποιανού χέρια βρίσκεται τό κλεμμένο άγαλματάκι...
— Δεν σας είπα; είπε λιγάκι θυμωμένη. "Η κουταμάρα σας γέννησε την κλεψιά. "Αλλά ο φθόνος, ή άπιστία, ή ψευτιά θά εμπνεύσουν στον κλέφτη την πιδ ήλιθια πράξη για να χρησιμοποιήσει τό βλακώδες του έγκλημα...
Μή με ρωτάτε κιά! "Η πωθια δεν έχει άλλο τίποτα να σας πει...
Φαινότανε κουρασμένη. Τό κορμί της έτρεμε και ή κρυτάλλινη σφαίρα νόμιζε κανείς ότι θά της έξφευγε άπ' τό χέρι. Τή λυπήθηκα. Είμαινα όμως τόσο άπογοητευμένος, πιδ δεν μπόρεσα να μην ψιθυρίσω:
— Φωτιστή-

ΜΕΤΑ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

"Η μητέρα.—Έμπρός, παιδιά, μοποιείτε να βγίτε. "Η βροχή έλαψε.

"Η κόττα.—Τότε και σεις, παιδάκια μου, βγίτε έξω, δέν θά βροχήτε.

Μή με ρωτάτε κιά! "Η πωθια δεν έχει άλλο τίποτα να σας πει...
Φαινότανε κουρασμένη. Τό κορμί της έτρεμε και ή κρυτάλλινη σφαίρα νόμιζε κανείς ότι θά της έξφευγε άπ' τό χέρι. Τή λυπήθηκα. Είμαινα όμως τόσο άπογοητευμένος, πιδ δεν μπόρεσα να μην ψιθυρίσω:
— Φωτιστή-

Τά μάτια δ-

νος. "Εμείς του δίναμε και του πουλιού το γάλα" δι' αν τούς Ρωμιούς, που σου τον έκαιαν πετό και κόκκαλο . . .

— Ναι, μα του έμαθαν τέσσερις γλώσσες ! . . .

— Σε γέλασαν, πασά μου ! "Ας μην είμαστε πιά μωρά παιδιά. Μαθαίνει ποιό το σκυλί γραμάματα ;

— "Εσύ τό λές αυτό, μα έγώ ξέρω πώς μαθαίνει. Και για να σου τό αποδείξω άμέσως, ιδές από πόσα βιβλία μπορεί να διαβάξη ο Χράπ-Χράπ ! . . .

Κι' έδώ ο πασάς πρόσταξε τούς δούλους του να φέρουν τά βιβλία που είχε «διαβάσει» την άλλη φορά ο σκύλος. Μ' αυτός, χορτάτος τώρα, ουτε γύρισε να τό ιδή. "Αμ τί ; θα τάψοχνε πάλι γουλλίζοντας—μμ και γορ—μήπως έβρισκε μέσα κινένια ψίζουλο, άφου, τόσο καιρό τώρα, έτρωνε «καί του πουλιού τό γάλα» . . .

— Βλέπεις λοιπόν, πασά μου, βλέπεις ; άρχισε να λέη ο "Αρχισραβίνος, νομιζοντας πως θριαμβεί . . .

Μά ο Μουσταφά· πασάς τόν εκουσε καταθυμωμένος :

— Μπιά που να πάρ' η δογή ! Καλέ σείε, δι' μόνο εβραϊκά δεν τού μάθατε, παρά του ξεμάθατε και τάλλα που ήξερε ! . . . Όριστε, όριστε χάλια ! Ού, να καθήτε, καλιοταφούτηδες ! Φύγετε από μπροστά μου, να μη σ'ε βλέπω ! . . .

Τρουαγγιμένοι, ο "Αρχισραβίνος εκουσε να φύγη. Μά ο Μουσταφά· πασάς ένγενσε στο σκύλο του να τόν έμποδίση.

— Στάσου ! τού είπε· δέ φεύγεις, αν δεν μου πληρώσης πρώτα πεντακόσια φλουριά.

Και — τί να κάμη πιά ο "Αρχισραβίνος ; — πρόσταξε τόν άνθρωπο που τόν ακολουθούσε να μετρήση τά φλουριά, και τότε μόνο βγήκε απ' τό σαρτά, οίχωντας μαύρη μέτρα πίσω του . . .

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Ο Ντίκ κάθισε στο χαμηλότερο σκαλοπάτι του Σταυρού, τυλιχτηκε καλά στο μπνύχ του, και κύταζε προσεχτικά σ' όλες τις μεριές. Δεν περίμενε και πολύ. "Από τό δρόμο του Χέλλουγοντ, ένας άρχοντας με πλούσια άρματωσιά, και φερόντας πάνω από αυτό ένα πανωφόρι από κπάνια γούνα, έρχότανε καθάλλα σ' ένα θαυμάσιο άλογο. Τόν ακολουθούσαν, σε 20 γούρδες απόσταση κάμποσοι τοξότες που σταθήκανε λίγο πιά περά, ενώ ο άρχοντας έξακολουθούσε να πλησιάζη, προς τό Σταυρό, μόνος του.

Η έμπάνισή του ήτανε τόσο μεγάληπρηνη, κι' έκανε μια έντύπωση τόσο αξιόπρητη και ανάλογη με τόν πλούτο του ντυσίματος και της άρματωσιάς του, ώστε ο Ντίκ προχώρησε προς τόν νικημένο αντίπαλό του με κάποια στενοχώρεια.

— Σας ευχαριστώ, Λόρδε μου, για τήν ακρίβειά σας, είπε, κάνοντας μια υπόκλιση. Θα λάβη τόν κόπο ή έξοχότης σας να κατεβή από τό άλογο :

— Είσαι μένος σου έδώ ; νες μου ; ρώτησε ο άρχοντας.

— Δεν είμαι τόσο κουτός, άπάν-

τησε ο Ντίκ, και να σ'ε πώ τήν αλήθεια, τά δάση έδώ έλόγουρα είναι γεμάτα από τίμιους συντρόφους μου με τό χέρι στο έπλο τους.

— Έκανες πολύ φρόνιμα, είπε ο άρχοντας. Αυτό μ' άρραει καλλίτερα από κείνο που έκανες χτες τό βράδι να πολεμάς θεότρελλα και να μοιάζεις, πιά πολύ με Άγγιο Σαρκαηνό, παρά με Χριστιανό πολεμιστή. Μά έγώ δεν πρέπει να μιλάω έτσι, άφου νικήθηκα !

— Νικήθηκες σ' αλήθεια, άρχοντά μου, επειδή σ' έφριξα χάρμη, άπάντησε ο Ντίκ. Μά αν δεν με βοηθούσαν τά κύματα, έγω θάμωνα ο νικημένος. Μεθύσανε κάμποσα χτυπήματα με τό σπαθί. "Ακόμα έχω τά σημάδια. Και στο τέλος, Κύριέ μου, μου φαίνεται πως κινδύνευα και γώ άρκετά, πολεμώντας μ' έναν άγνωστο στη σκοτεινή άμμουδιά.

— Είσαι πιά εξυπνος για να μιλάς έτσι, είπε ο ξένος.

— Όχι, άρχοντά μου, δεν είμαι τόσο εξυπνος, ξανάπε ο Ντίκ. Τό λέω χωρίς ντροπή, πως άμα είδα σήμερα στο φως της ημέρας, τί δυνατός άρχοντας παραδόθηκε μεμένα, πράγμα που γίνηκε δι' χάρη στη δύναμή μου, μα χάρη στο σκοτάδι

και στα κύματα, τό λέω χωρίς ντροπή, και μη σου φαίνεται παράξενο, λόρδε μου, πως σαστιζω για τή νίκη μου αυτή.

— Ήρατα τά λές, είπε ο ξένος. Πώς σε λένε ;

— Τό δνομά μου, με τήν άδειά σας, είναι Σέιλτον, είπε ο Ντίκ.

— Έμένα με λένε Λόρδο Φέξχαμ, είπε ο άρχοντας.

— Τέτε, λοιπόν, λόρδε μου, είσαι ο κηδεμόνας τού πιά όραίου κοριτσιού σ' όλη τήν "Αγγλία ! Ξανάπε ο Ντίκ. "Όσο για τά λύτερα τά δικά σου, και όλων όσων πολεμήσανε μαζί σου στην παραλία, θα τά κανονίσουμε καλά. Σε παρακαλώ, άρχοντά μου, να δείξης τήν καλωσύνη και τήν εύσπλαχνία σου, και να μου δώσης τό χέρι της "Ιωάννας Σέντλεϋ, ως άντάλλαγμα σου δίνω τήν έλευθερία τή δικιά σου και τών ανθρώπων σου, και, — αν τό θέλεις — τήν άποσίωσή μου και τήν εύγνωμοσύνη μου ως τό θάνατό μου !

— Μά, δεν είσαι προστατευμένος τού Σέρ Ντάνιελ ; Μου φαίνεται πως έτσι πρέπει να ναι, αν είσαι ο γυιός τού Χάρου Σέιλτον, είπε ο λόρδος Φέξχαμ.

— Θέλετε, Λόρδε μου να κατεβήτε από τό άλογο ; Θα σ'ε πώ, με όλη μου τήν καρδιά, τήν ιστορία μου, ποιός είμαι, σε τί κατάσταση βρίσκομαι και γιατί είναι τόσο τολμηρός σ' αυτά που ζητώ. Καταδεχτήτε, Λόρδε μου, να καθίσετε πάνω σ' αυτά τά σκαλοπάτια, ακούστε με ως τό τέλος, και κρίνετέ με με έπιείκεια.

Και λέγοντας έτσι ο Ντίκ βοήθησε τό λόρδο Φέξχαμ να ξεπεζέψη, τόν πήγε κοντά στο λόφο με τό Σταυρό, και τόν έβαλε να καθίση εκεί που καθόταν αυτές προητέρα.

Τότε, όρθιος μπροστά στον άρχοντα αϊχμαλωτό του, με όρος γεμάτο σεδικαμό, ο Ντίκ άρχισε να εξιστορή τις περιπέτειές του, ως τό επεισόδιο της χθεισίνης βραδυάς.

Ο Λόρδος Φέξχαμ άκουγε με όρος σοβαρό, κι' όταν ο Ντίκ τέλειωσε τού είπε : «Ντίκ Σέιλτον, είσαι ένας τυχερός και άτυχος άνθρωπος. Και τά δυό μαζί. "Αλλά τήν τόχη που είχες ως τώρα τήν άξίζεις σ' αλήθεια, όμως τήν άτυχία σου δεν τήν άξίζεις καθόλου. Τώρα ήρθε ή ώρα σου. Γιατί άπύχτησε σε μέναν ένα φίλο, που είναι και πλούσιος και δυνατός. "Όσο για σένα, αν και ή καταγωγή σου δεν είναι να βρίσκεσαι ανάμεσα σε ανθρώπους κυνηγημένους από τό Νόμο, όμως είσαι ένας νέος που έχει μεγάλο

μέλλον. "Όσο για τά χτήματά σου και τήν περιουσία σου, αυτά ε'ε θα τά δής προτού άλλαξουνε τά πράγματα. "Όσο τό άγχαστερ είναι δυνατό, ο Σέρ Ντάνιελ θα τά χαίρεται και θα τάχη δικά του. Για τήν προστατευμένη μου, όμως, είναι άλλο ζήτημα. Τήν είχα τάξει να τή δώσω σ' έναν εύγενή από τούς δικούς μου, τόν Χάμλεϋ, — ή ύπόσχεση είναι παληά . . .»

— Ναι, Λόρδε μου, μα τώρα ο Σέρ Ντάνιελ τήν προξενεί στο Λόρδο Σέρρεμπυ, τόν διακέψε ο Ντίκ, και ή ύπόσχεση αυτή, είναι καινούργια, και μου φαίνεται πως βρίσκει περισσότερα.

— Αυτό είναι αλήθεια, είπε ο άρχοντας. Και έχοντας όπ' όψη μας πως είμαι αϊχμαλωτός σου τήν ώρα που ή "Ιωάννα βρίσκεται σ' άλλα χέρια, βλέπω πως θα τό χάσουμε τό παιχνίδι. Έγώ σου ύπόσχομαι να σου τή δώσω. Βοήθησε με με τούς ανθρώπους σου . . .

— Λόρδε μου, φώναξε ο Ντίκ, αυτοί οι άνθρωποι είναι οι κατατρεγμένοι από τό Νόμο, που πριν από λίγο έλεγες πως δέ μου ταιριάζουνε για σύντροφοι !

— "Ότι κι' αν είναι, ξέρουνε να πολεμάνε, ξανάπε ο Λόρδος Φέξχαμ. Βοήθησε με λοιπόν. Κι' αν ξαναπάρουμε πίσω τήν "Ιωάννα, σου δίνω τό λόγο της τιμής μου, πως θα σου τή δώσω γυναίκα.

Ο Ντίκ υποκλίθηκε μπροστά στον αϊχμαλωτό του. "Αλλά εκείνος σηκώθηκε γρήγορα άπάνω, άγκάλιασε τό Ντίκ και τόν φίλησε σάν παιδί του.

— Έλα, τού είπε, όταν θα παντρευτής τήν "Ιωάννα, θα γίνουμε γρήγορα στενοί φίλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ' Η «ΚΑΛΗ ΕΑΠΙΔΑ»

Μιά ώρα αργότερα ο Ντίκ γύρισε στην ταβέρνα που βρίσκονταν οι άνθρωποι του, έμαθε διάφορες πληροφορίες που τού δώσανε οι άπεσταλμένοι του και οι φρουροί του. Ο Ντούκγουώρθ έλειπε άκόμα από τό Σέρρεμπυ. Αυτό συνέβαινε συχνά γιατί είχε πολλές και διάφορες δουλειές που έπρεπε να τις παρακολουθεί ο ίδιος. Έκείνοι που τόν γνωρίζανε καλά, ξέρανε πως ήταν πρακτικός και άντιπρόσωπος τού Βασιλικού άρχοντα Κόμητα Ριχάρδου τού Γουόργουθ.

Τώρα που έλειπε ο Ντούκγουώρθ, τις υποθέσεις μέσα στο Σέρρεμπυ τις είχε αναλάβει ο Ντίκ, κι' έτσι, ενώ έτρωνε, τό μυαλό του δούλευε και ή όψη του φανέρωνε μεγάλη φροντίδα.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑ "ΑΟΚΟΣΜΟ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο και τέλος)

— Όχι, δεν είναι, όταν μάθης πως εμείς δεν θέλουμε να είμαστε βρατές—άποκρίθηκε ή νεράιδα χαμογελώντας.

Καθώς περνούσαν οι μέρες, ο κήπος της Λίνας γίνονταν όλοένα και πιά χαριτωμένος, γιατί και ή Λίνα γίνονταν στενή φίλη με τις νεράιδες και μάθαινε πολλά για τά μυστικά τών λουλουδιών που ξεπετιούνται.

Άίγες μέρες μετά τήν πρώτη κουθέντα με τήν παπαρούνα, συνέβη κ' ένα παράξενο πράμα, που στην πρώτη σκέψη της Λίνας της έφερε μεγάλη λύπη, που ύστερα όμως έγύρισε σε χαρά.

Είχε βγει να καλημερίση τήν παπαρούνα και τ' άλλα λουλούδια, όπως κάθε μέρα, όταν παρατήρησε πως τά χείλη της Παπαρούνας, που ήταν συνήθως τόσο άλικα, είχαν χλωμίσει όλοτελα και ή ίδια ε'ε φάνηκε να πρόσεξε τήν παρουσία της Λίνας.

— Αχ, αγαπημένη μου ! φώναξε γονατίζοντας πλάί της. Είσαι άρρωστη ;

— Καθόλου, άποκρίθηκε. Για ν' άκριβολογήσω, είμαι έτοιμοθάνατη.

— Έτοιμοθάνατη ; ρώτησε ή Λίνα

τσομηγμένη. "Ω, τί πρέπει να κάνω ; — Ξίχασα—είπε ή Παπαρούνα με μιάν άστοία έκφραση στο πρόσωπό της — ότι εί περισσότεροι άνθρωποι φοβούνται τό θάνατο. Δε συμβαίνει τό ίδιο με μετ νεράιδα, γιατί για μας αυτό θα πη πως ή δουλειά μας τέλειωσε και έρχεται ή λευτεριά μας.

— Τί γίνεται, σάν πεθαίνετε ; ρώτησε ή Λίνα.

— Περνάμε ίσα-ίσα σε μιάν άλλη μορφή κι' είμαστε καλύτερες να πετάμε πάλι τριγύρω. Όταν ή παπαρούνα μαραθή όλοτελα, θα φύγω. Καμμιά φορά ξαναγυρνάμε γα φτιάξουμε κι' άλλα λουλούδια, άλλοτε μας έπιτρέπεται να γίνουμε κάτι καλύτερο. Πέρασα από διάφορους βαθμούς λουλουδιών — είπε ή νεράιδα και τά κέτια της άχτινεβόλησαν σάν και πριν. Όταν φύγω, θα γίνω μιιά πεταλούδα.

— Σ' άρραει αυτό ;

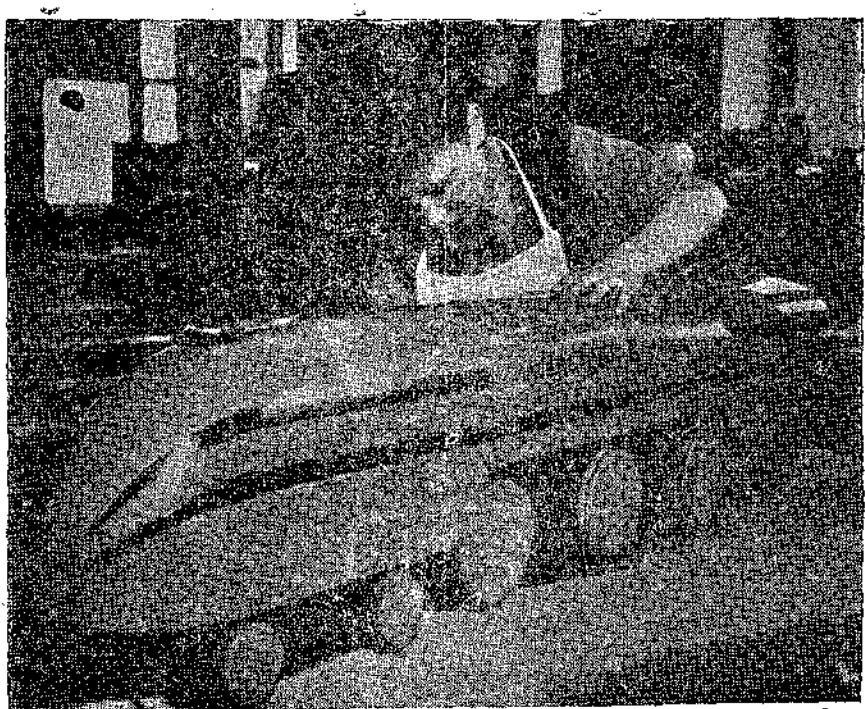
— Έσένα δεν θα σ' άρραει ;

— Πραγματικά, αυτό δεν τό σκέφτηκα — είπε ή μικρούλα — μα έγω θα γίνόμουν μεγάλη πεταλούδα, δεν είν' έτσι ;

— Πραγματικά, α ό τό δεν τό συλλογίστηκα — είπε ή νεράιδα με τή σειρά της — αλλά έτσι θα γίνονταν. Τι συμβαίνει στους ανθρώπους σάν πεθαίνουν ;

— Η μαμά λέει πως άπλως βγαί-

ΠΑΙΔΙΑ ΑΓ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Αμερικανόκουλο που δουλεύει σε εργοστάσιο πολεμικών ειδών.

πολύ εθνοκριτημένη πού, ύστερα από τρία χρόνια, γύρισε κοντά μου.— **Κική Γ. Λαγιά**, σου έστειλα τὰ φυλλάδια 1—20.— **Ντόρα Π. Ζ.** Δέν περιόζει για τὸ ψευδώνυμό θά στείλῃς τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως, τίποτ' ἄλλο.— **Κορινθιακὸ Ἀερογράφι**, ναι, τὰ κορίτσια στὴ Σ.Σ.Σ. εἶναι τώρα περισσότερα ἀπ' τὰ ἀγόρια· ἀλλ' αὐτὸ μπορεί νὰ ἀφείλῃται καὶ σὲ ἀπλή οὐμπτικῶν.— **Σανθὴ Ἀμαζόνα**, συγκινητικὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνοπούλας ἀπὸ τὴν Γουρκία πρέπει νὰ τῆς γράψῃς.— **Κ. Βροῦζε**, συγχαρητήρια για τὸ ἀριστία, οἱ λύσεις δεκτῆς.— **Θουλικὴ Ροδόπη**, πῶσα ἐνδιαφέροντα! ἐπέγραψα καὶ τὴν **Α. Δ.** ἐπὶ λογαριασμοῦ, εὐχαριστῶ.— **Αἰθασ**, πολὺ καλὸς ὁ βαθμὸς σου, καὶ τώρα θὰ εἶσαι πῶ ἥσυχη καὶ πῶ τακτικὴ.— **Πρόκοπος τῆς Λέσβου**, πολὺ προσοικτικό, δηλαδὴ πατριωτικό, τὸ ὄρατό σου γράμμα.— **Μενεξεδένια**, τὰ πῶ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου για τὸ θάνατο τοῦ λατρευτοῦ σου πατέρα.— **Σκαλιστήρι**, δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία, ἅμα διορθωθῶν τὰ πράγματα, θὰ ξαναγίνα πάλι δωδεκαοσέλιδη.— **Βασκαροῦ**, τί χαρὰ πῶ μου ἔδωσε τὸ γράμμα σου!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητῆς ἢ ἀδελφία των, δεχ. 500. Δι' ἀγοραστῆς ἀποκτώντος μετ' ἐψευδώνυμον δικαιώματα συνδρομητοῦ δεχ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: Γριὰ Μπεμπέκα κ. (ΙΚ). Ἐντελβαῖς κ. (ΝΧ). Λαχιάρα τῆς Λευτεριάς, κ. (ΜΚ). Πολυάσχολος, ἄ (ΒΣ). Γαλιῆιο Αλουοῦδι, κ. (ΚΤ). Χελιδονίκα, κ. (ΕΖ). Λέων τῶν Θερμοκυλῶν, ἄ. (ΑΧ). Φρουρὸς τῆς Γαλανόλεπτης, κ. (ΕΚ).
Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Στεφάνη τῆς Λευτεριάς, ἄ. Κορφατοπούλου, ἄ. Μικρὰ Λογοτέχνις, κ.

Σὲ γράμματα σχετικῶς νεώτερα θὰ παντήσω σὲ ἐρχόμενο, ἐκτενεσίτῳ ἢ συντομώτερα κατὰ τὸ χῶρο πῶ θὰ ἔχω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 304ου Διαγωνισμοῦ λέξεων. Αἱ λέξεις τοῦ φυλλάδιου κόστου δεκταὶ ἔπ' ἄσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιουθῆ.

143. Παλαιὸς Δεξιόγραφος

Θέ μου, καὶ τί δὲν γίνεσαι
Ἰπὸ τὸν οὐρανόν!
Εἰς ἱερεὺς χωρὶς σφῶν
Ἐνώνεται με ξένον,
Κι' ἐξέρχεται πηνόν.
Ἄντρος

144. Συλλαβόγραφος

Τοῦ πρώτου δὲν ζήλευσα τὴ Μοῖρα
Οἱ κάτοικοι ἄλλων τόπων εὐεγχῶν
Τὸ δεύτερο ἀπὸ τὰ λάφρητο τὸ πῆρα
(Μὰ κάποτε δηλοῖ κι' ἐν ἀγνώστῳ ποσόν)
Τὸ τρίτο τῆς Ρωσσίας ποταμός,
Καὶ ἔδλο ἀρχαία πόλις ἀφνειός.
Ἰναχός

145. Τονόγραφος

Τὸν τόνο ἀπὸ κοινότατο
Ρῆμα τὸν κατεβάζω,
Καὶ μυθικὴ βασίλισσα
Στὸ θρόνο ἀνεβῶσω.
Χρυσάνθερον

146. Παλαιὸν Δίνιγμα

«—Κόρη μου, πὲς τῆς κόρης σου,
Τῆς κόρης τῆς ἢ κόρης κλαίει. . .»
(Τὶ τὴν ἔχει ἢ πρώτη τὴν τελευταία;)
Ἄντρος

147. Παράθερον

* * * * * Ὅριζόντιος ἐκ τῶν ἄνω: ἰ-
* * * * * λιχὸν δι' ὑφάρματα θερμῶ
* * * * * ὀριζεὶ εὐγλώττως· σισνὸν τῆς
* * * * * Βοιωτίας περίφημο διὰ μίαν
* * * * * μάχην· βασιλεὺς τῶν Ἑ-
* * * * * βραίων· χοροῖν τῆς Ἀττικῆς
* * * * * Καθέτος ἐξ ἀριστερῶν: ἀρ-
* * * * * χαλὸς τραγικός· συνοικία τῆς
* * * * * Κωνσταντινουπόλεως· χῶρο
τῆς Γαλλίας.

Ἄντρος τῆς Ἡπείρου

148. Κρυπτογραφικόν

- 1234567389 = Τύραννος
- 2189 = Ποίημα
- 357186 = Στοιχεῖον
- 45689 = Ἄρχ. Θεός
- 5673245 = Πρότερονμα. [Ἐσὴν μας
- 62386 = Ἀπορριπτόν διὰ τὴν
- 7362186 = Καὶ αὐτὸ κάποτε
- 8621386 = Καθ' ἑπνοὺς.
- 914689 = Πηνόν.

Χρυσάνθερον

149-153. Μαγικὸν Ὄνομα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς οἰουθήποτε γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων διὰ τοῦ ὀνόματος θρωλικῆς ἱερείου τῆς Ἀρτέμιδος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄρος, κλάσις, ἔδης, πλύνω, γον
Ἄντρος τῆς Ἡπείρου

154. Διπλὸ Κεφάλι

Ἰσὸς Καρία, οὗς, ἦλος, Ριον, Κῆρος.
Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς νὰ προστεθῆ ἀπὸ ἕν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τῶρχικὸ νάποτελοῦν ὄρος.
Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι

155. Μισαὶ Λέξεις

μα, -νά, -κη, -σα.
Αἱ λέξεις αὐταὶ εἶναι χωρισμέναι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον των. Ζητεῖται νὰ συμπληρωθῶν οὕτως, ὥστε τὰ ἐλλείποντα τμήματα, ἐνούμενα, νάποτελοῦν Βυζαντινὸν ἀποκρίτωρα.
Κορινθιακὸ Ἀκρογιάλι

156. Γρίφος

λλλλλλλλ λλ λλ λλλ λλλλλ
λλ λλ λλ λλ λλλ λλλ λλλ
λλ λλ λλ λλ λλλ λλλ λλλ
λλ λλ λλ λλ λλλ λλλ λλλ
Ἄντρος τῆς Ἡπείρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλάδιου 5—8 (1946).
13. Ἰσημῆ (εἶς, μὴν, ἦ).— 14. Ἀβυδος ἄβυσσος.— 15. Πόλις-ἄλος.— 16. Ἢ φωνιά.— 17.

ΠΟΛΥΝΗΣΙΑ 18-19. 1. Πάφος, τόπος, τύπος, τέλος, ἔ-
Ο Ι Α Υ Κ λος, ἦλος, ἠῆλος. 2.
Λ Ι Θ Ο Υ Α Ν Ι Α ἔτος, ἔλος, ἔλος, οἶ-
Υ Ο Α Ω Ρ ἶος, ἶον, ἴων, ἴ-
Ν Α Υ Α Ρ Ι Ν Ο Ν ὶον, ἀἶον.— 20-24 Διὰ
Η Α Ι Υ Α τοῦ Π: ὄπνος, πῶ-
ΣΥΝΩΝΥΜΟΝ ρος, ἠῆλος, ἀπῶν.
Ι Ι Ο Ο Ι ἀπνοσία.— 25. Χρό-
ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ νος φεῖδου.— 26. Ζῆ-
θε ἐν εἰρήνῃ (ζῆ, θῆ, ἐν η ρη, νί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται ἄγγελια δημοφιλοῦσα τοῦ δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μία τὸ καθεστὸς εἰς καθεστὸς ἑβδομάδιον.— Ἐὰς ἔδωκα τὸ πολὺ λέξεις μετ' ἐπὶ στοιχαῖς δεχ. 500. Πῶρον τῶν ὄκα λέξεων, 30 δεχ. ἢ λέξες μετ' ἐπὶ 50 δεχ. μετὰ καὶ 80 δεχ. μετὰ καὶ 100 δεχ. μετὰ καὶ 200.

[B — 62]

Ἀγκάθι ἡ ἀγγελία σου (B—48) δεῖχται πῶς ἔξυπνα παιδί εἶσαι. Μὴ μᾶς προκαλεῖς γιατὶ θλ ὄρης τὸν μπαλέ σου.

Κουτορνίδι, Πανταχού-Παρών, Τσοῦχτρα

[B — 63]

Στὸ ἀγαπημένο καλὸ ΠΑΛΙΟ ΒΙΟΛΙ για τὸ «Special» τῆς Γαλλίας ἄκαθῆτος χίλις εὐξές.

ΑΣΙΣΙΟΘΕΠ—ΝΗΡΕΑΣ

[B — 61]

Ἄκη Ἐθραϊκίδη, ἀπῆνητσα σὲ γράμμα σου ἀλλὰ τὸ γράμμα μου γύρισε πίσω. Δὲν εἶπες οὐτε σὲ 598 (τάως 603) οὐτε σὲ ΚΒΕ. Τὶ συμβαίνει; Μι-
τατέθης; στείλε μου ἀκριβὴ διεύθυνσὴ σου
Χριστίνα

[B — 65]

ΛΥΤΑΙ
Γὰ νὰ εἰδικοποιήθῃτε στὴ λύσει ἀνιγμάτων καὶ σταυρολέξων προμηθευθῆτε τὸ «Ἐγκυκλίδιον Σταυρολέξων». Περιεχῆται ἐπιτός ἀπὸ ὀδηγίας για σταυρολέξων καὶ πῶνα θαδῶν, ἠρώων, στρατηγῶν, Βασιλέων, φιλοσόφων, ζῶων, φυτῶν, κ.λ. Κορημώτατον καὶ για τὰ ἀνιγμάτων. Δρ. 1000. Διεύθυνσις τῶν Παίδων ἢ βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκη, Ζαλιδέρου, Σιδέρῃ ἢ γράφεται Κ. Κουκιάτην, Κλασμά-
νορος 2 Ἀθῆναι.

[B — 63]

Μικρὴ Ζίζα, Φαντάς τοῦ 41, θερμῶ συγχαρητήρια για τῆς σπουδαίας ἀποκαλύψεως σου. Ἀνακαλύψατε τί κάνει μῖαυ στὰ κεραμίδια!

Κουτορνίδι, Πανταχού Παρών, Τσοῦχτρα

[B — 67]

Ἡρωῖς Ἑλληνοπούλα, Σανθὴ Ἀμαζόνα, Θουλικὴ Ροδόπη, Βασκαπούλα, ἔλαδαι τὰ Μ. Μυστικὰ σου καὶ οὗς εὐχαριστῶ. Περιμένω ἀπὸ δίεως-εξ.
ΑΜΑΡΥΛΛΙΑ

[B — 68]

Ἄδης, Τραλλὸ Νευτάκι, ἢ δεῦτερη ἀτομικὴ βῆμα ἔκτασος στὴ (B—64), Γελασιὶ Ἀντιπλοῦρχος δὲν ἀπνετῶς, για-
τί;
Σανθὴ Ἀμαζόνα

[B — 69]

Ἄν φαντάζομαι νὰ ταραχτῆ κινεῖς τώρα πῶς μπαίνει σὲ οὐλονάκι τῆς ἀκαπλόσεως κι' ἔνας ΠΟΛΥΑΣΧΟΛΟΣ ἢ Κεραυνὸς ἢ Ὀρίων.

[B — 70]

Ἄντιτῆς ἕνα γερὸ ἔσοκάλτωμα ἀπὸ τὸ Σκαλιστήρι.— Σπουρνίτι, Φιντα νάκι, ἀλληλογραφεῖς;
Σκαλιστήρι